

Homenatge a la Dona Catalana

CONCERT DE L'ORFEO

Els festivals d'homenatge a la Dona Catalana, van començar enguany solemnement amb un concert de l'Orfeó al Teatre Cervantes, organitzat per la Secció Arts i Lletres a benefici de l'edició del pròxim volum de la Col·lecció "El Pi de les Tres Branques": "Llunyanies", de Josep Carner.

El Programa era molt variat. Integraven la primera part obres de Bach, Lassus, Escarlatti, cançons xilenes, vasques, gallegues i catalanes. La segona part, exclusivament, cançons catalanes.

La interpretació va ser molt homogènia, molt ben acordada, i, a moments, veritablement brillant. La tasca, doncs, d'assaigs, realitzada durant aquest període, sota la direcció del Mestre Sr. Ramon Muguruza, ha donat els resultats que els orfeonistes es proposaven i, fins els més exigents, cal que se sentin satisfets.

Per començar el "Cant a la Senyera" fou executat amb un fervor impressionants. En les composicions clàssiques i ben especialment en "Exultate Deus" van assolir una inesperada grandesa i fins produïen la impressió, per la ressonança de les veus, de constituir un conjunt molt més nombrós. La delicada cançó vasca del Mestre, "Y va mi juventud", va ser dita amb una penetrant finor, molt ben matisada i va plaure tant que, com algunes altres obres del programa, va haver de ser repetida. D'una lleu joguina musical com "Les dotze van tocant", en van treure un efecte musical meravellós pel dring i la puresa de tots els sons i de totes les notes. "Jovenívola", de Millet, i "La cançó de la rosa", de Nicolau, van ser expressades amb igual finor i justesa. Adhuc "L'Emigrant" és de les vegades que l'Orfeó ha sabut compenetrar-se més amb la seva profunda i inefable nostàlgia. I la cançó gallega "Negra sombra", un dels millors encerts de l'Orfeó, va ser entonada amb tot el sentiment que requeria.

Tenim, doncs, una massa coral, uns cantaires abnegats i disciplinats, i un mestre excel·lent, sensible i hàbil, que poden presentar-se sense temences davant de qualsevol públic, i competir amb les altres masses corals del país. Cal que tots els catalans se n'adonguin i que procurin incrementar el nostre Orfeó. Cosa molt més important per al prestigi de la col·lectivitat que totes les xerinoles que ens poguem empescar. Car de xerinoles en poden fer i en fan (i és natural que nosaltres també en fem) totes les altres col·lectivitats de Xile. Però una institució coral com la nostra, no sabem de cap altra que, a despit de la protecció oficial de què disposen i de les influències de les ambaixades, l'hagin pogut crear. I consti que, contra el costum, parlem avui ben seriosament.

